

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji razširjeni senat)

z dne 25. junija 2025 *

„Energija – Notranji trg električne energije – Uredba (EU) 2017/2195 – Odločba ACER o spremembi metodologije za določanje cene izravnalne energije – Določitev začasne omejitve cene – Pritožba pri odboru za pritožbe pri ACER – Posebni pogoji in podrobna pravila za pravna sredstva – Člen 28(1) in člen 29 Uredbe (EU) 2019/942 – Nedopustnost zaradi neobstoja procesnega upravičenja pred odborom za pritožbe – Ugovor nezakonnosti – Enakost pred zakonom in učinkovito sodno varstvo – Neobstoj posamičnega nanašanja – Značilnosti ali dejanske okoliščine, na katere se ni sklicevalo – Rok za vložitev tožbe – Neobstoj opravičljive zmote“

V zadevi T-96/23,

Uniper Global Commodities SE s sedežem v Düsseldorfu (Nemčija), ki jo zastopajo T. Richter, M. Schellberg, C. Sieberg in M. Schleifenbaum, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Agenciji Evropske unije za sodelovanje energetskih regulatorjev (ACER), ki jo zastopajo P. Martinet, E. Tremmel in G. Bertrand, agenti, skupaj z R. van der Houtom, J. Wiemer in C. Wagnerjem, odvetniki,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat),

v sestavi M. van der Woude, predsednik, P. Škvařilová-Pelzl (poročevalka), sodnica, I. Nömm, sodnik, G. Steinfatt, sodnica, in D. Kukovec, sodnik,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 9. septembra 2024,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, družba Uniper Global Commodities SE, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU primarno predlaga razglasitev ničnosti odločbe A-003-2022 odbora za pritožbe pri Agenciji Evropske unije za sodelovanje energetske regulatorjev (ACER) z dne 9. decembra 2022 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), s katero je bila kot nedopustna zavržena njena pritožba zoper odločbo ACER št. 03/2022 z dne 25. februarja 2022 o spremembi metodologije za oblikovanje cen za izravnalno energijo in prenosno zmogljivost med trgovanjskimi območji ali za izvedbo postopka netiranja odstopanj (v nadaljevanju: prvotna odločba), ker je ACER v njej za obdobje 48 mesecev, in sicer od 1. julija 2022, določila omejitev cene, po kateri so si lahko dobavitelji izravnalne energije, kot je ona sama, to energijo izmenjevali prek evropskih platform PICASSO in MARI, podredno pa predlaga razglasitev ničnosti prvotne odločbe.

Dejansko stanje

- 2 ACER je z odločbo št. 01/2020 z dne 24. januarja 2020 na predlog operaterjev prenosnih sistemov (v nadaljevanju: OPS) sprejela metodologijo za oblikovanje cen za izravnalno energijo in prenosno zmogljivost med trgovanjskimi območji ali za izvedbo postopka netiranja odstopanj (v nadaljevanju: sporna metodologija), ki je med drugim določala, da cene dobave izravnalne energije ne smejo biti višje ali nižje od tehnične omejitve cene v višini približno 99.999 EUR na megavatno uro (MWh).
- 3 Evropska mreža operaterjev prenosnih sistemov za električno energijo (v nadaljevanju: ENTSO za električno energijo) je 2. junija 2021 v imenu vseh OPS pripravila predlog za spremembo sporne metodologije, da bi se obstoječa tehnična omejitev cene nadomestila z omejitvijo cene v višini približno 15.000 EUR/MWh (v nadaljevanju: predlog OPS). Temu predlogu je bila priložena pojasnjevalna priloga z dne 28. maja 2021. Tožeča stranka je v okviru tržnega preizkusa, ki ga je začela ENTSO za električno energijo, 20. julija 2021 zadnjenavedeni predložila negativno mnenje o tem predlogu.
- 4 ACER je 13. oktobra 2021 po tem, ko ji je ENTSO za električno energijo v odobritev predložila predlog OPS, opravila javno posvetovanje na svojem spletnem mestu in zainteresirane udeležence na trgu pozvala, naj do 10. novembra 2021 predložijo pripombe k temu predlogu. V tem okviru je med drugim izpostavila vprašanje, ali bi bilo treba odobriti začasno omejitev cene v fazi uvajanja evropskih platform za izmenjavo izravnalne energije PICASSO in MARI. Tožeča stranka se je tega javnega posvetovanja udeležila, pri čemer je 10. novembra 2021 predložila stališča o vprašanjih, ki jih je postavila ACER.
- 5 ACER je med 22. novembrom do 6. decembrom 2021 OPS, ENTSO za električno energijo in regulativnim organom držav članic (v nadaljevanju: NRO) predložila v posvetovanje različico predhodno posredovanega predloga OPS, ki jo je sama spremenila, skupaj z utemeljitvijo sprememb.
- 6 ACER je s prvotno odločbo, sprejeto 25. februarja 2022 in objavljeno 28. februarja 2022 na njenem spletnem mestu, zavrnila predlog OPS, z obrazložitvijo, da ne izpolnjuje pogojev iz člena 30(2) Uredbe Komisije (EU) 2017/2195 z dne 23. novembra 2017 o določitvi smernic za izravnano električne energije (UL 2017, L 312, str. 6), in odredila, naj se obstoječa tehnična omejitev cene v višini približno 99.999 EUR/MWh ohrani v veljavi. Vendar je ACER s Prilogo I k prvotni odločbi sporno metodologijo spremenila tako, da je določila začasno omejitev cene v višini

približno 15.000 EUR/MWh, ki se uporablja izključno za izmenjavo izravnalne energije na evropskih platformah PICASSO in MARI, in sicer za obdobje 48 mesecev, ki začne teči 1. julija 2022.

- 7 Tožeča stranka je 28. aprila 2022 zoper prvotno odločbo vložila pritožbo pri odboru za pritožbe pri ACER (v nadaljevanju: odbor za pritožbe).
- 8 Odbor za pritožbe je z izpodbijano odločbo pritožbo tožeče stranke zoper prvotno odločbo zavrgel kot nedopustno, z obrazložitvijo, da ni imela zahtevanega procesnega upravičenja za vložitev take pritožbe na podlagi člena 28(1) Uredbe (EU) 2019/942 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o ustanovitvi Agencije Evropske unije za sodelovanje energetskih regulatorjev (UL 2019, L 158, str. 22), ker prvotna odločba ni bila naslovljena nanjo in je osebno ni zadevala.

Predlogi strank

- 9 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - primarno, izpodbijano odločbo razglasi za nično;
 - podredno, prvotno odločbo razglasi za nično;
 - ACER naloži plačilo stroškov.
- 10 ACER Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:
 - tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Primarni predlog za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe

- 11 Tožeča stranka v utemeljitev primarnega predloga za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe navaja dva tožbena razloga, od katerih se prvi nanaša na kršitev pogoja za uporabo člena 28(1) Uredbe 2019/942 v zvezi s posamičnim nanašanjem na tožečo stranko, drugi pa v bistvu na razlago člena 28(1) Uredbe 2019/942, ki ne zagotavlja polnega učinka postopka pred odborom za pritožbe in skladnosti te določbe z načelom učinkovitega sodnega varstva, kot je določeno v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), in načelom enakosti pred zakonom, kot je zagotovljeno s členom 20 Listine, ker je odbor za pritožbe zavrnil sprejetje ugotovitve, da ima procesno upravičenje za izpodbijanje predpisa, ki se nanjo neposredno nanaša, vendar ne potrebuje izvedbenih ukrepov.
- 12 ACER predlaga, naj se primarni predlog zavrne kot neutemeljen.
- 13 Najprej je treba preučiti drugi tožbeni razlog.

Drugi tožbeni razlog: razlaga člena 28(1) Uredbe 2019/942, ki ne zagotavlja polnega učinka postopka pred odborom za pritožbe in skladnosti te določbe z načelom učinkovitega sodnega varstva, kot je določeno v členu 47 Listine, in načelom enakosti pred zakonom, kot je zagotovljeno s členom 20 Listine

- 14 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi kršil člen 263, četrti odstavek, PDEU, ker je menil, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja za vložitev pritožbe pri njem, čeprav je bila prvotna odločba predpis, ki se je nanjo neposredno nanašal, vendar ni potreboval izvedbenih ukrepov.
- 15 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi glede na sodno prakso pravilno ugotovil, da je bila prvotna odločba predpis, ki se je nanjo neposredno nanašal, vendar ni potreboval izvedbenih ukrepov, in ki ga je zato bilo mogoče izpodbijati pred sodiščem Evropske unije v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Tega naj ne bi izpodbijala niti ACER v okviru te tožbe.
- 16 Vendar je po mnenju tožeče stranke odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi napačno menil, da glede na besedilo člena 28(1) Uredbe 2019/942 tožeča stranka nima procesnega upravičenja za vložitev pritožbe zoper prvotno odločbo pri njem. Navedeno določbo pa naj bi bilo vendarle mogoče in treba razlagati in uporabljati tako, da ji daje procesno upravičenje za izpodbijanje navedene odločbe kot predpisa, ki se nanjo neposredno nanaša, vendar ne potrebuje izvedbenih ukrepov, in ki ga je zato mogoče izpodbijati pred sodiščem Unije v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Vsaka drugačna razlaga člena 28(1) Uredbe 2019/942 ne bi zagotavljala polnega učinka postopka pred odborom za pritožbe in skladnosti te določbe z načelom učinkovitega sodnega varstva, kot je določeno v členu 47 Listine, in načelom enakosti pred zakonom, kot je zagotovljeno s členom 20 Listine.
- 17 Na eni strani naj bi bil polni učinek postopka pred odborom za pritožbe, ki je zasnovan kot poenostavljen mehanizem popolnega upravnega samonadzora v interesu dobrega upravljanja in razbremenitve sodišč Unije, odvisen od dostopnosti tega postopka številnim zainteresiranim strankam, ki so dejansko oškodovane z odločbami o regulaciji trga, ki jih je sprejela ACER, kot je začasna omejitev cene, določena s prvotno odločbo. V skladu s sodno prakso pa naj bi bilo treba določbe prava Unije razlagati tako, da se ohrani njihov polni učinek. V obravnavani zadevi bi ozka razlaga pravice do pritožbe pred odborom za pritožbe v praksi povzročila, da ACER ne bi mogla izvajati nikakršnega samonadzora pri izvajanju bistvenih – in vse številnejših ter vse pomembnejših – nalog regulacije trga, ki naj bi ji bile zaupane. Če bi fizične ali pravne osebe lahko izpodbijale odločbe ACER neposredno pred Splošnim sodiščem, kadar so te odločbe predpisi, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov in se nanje neposredno nanašajo, bi to ogrozilo polni učinek poenostavljenega mehanizma popolnega upravnega samonadzora iz člena 28(1) Uredbe 2019/942, ker bi lahko pripeljalo do kolizije vzporednih pravnih sredstev, vloženih pri različnih organih (in sicer odborom za pritožbe in Splošnim sodiščem), ki opravljajo različne ravni nadzora (in sicer popolni in omejeni nadzor).
- 18 Po drugi strani naj bi lahko le možnost vložitve pritožbe pred odborom za pritožbe odpravila pomanjkanje učinkovitega sodnega varstva, ki naj bi bilo v nasprotju s primarnim pravom Unije in ki naj bi ga Lizbonska pogodba skušala odpraviti. Tožeča stranka meni, da čeprav je glede na uvodno izjavo 34 Uredbe 2019/942 in sodno prakso izčrpanje pritožbenega postopka iz člena 28(1) te uredbe nujen pogoj za vložitev tožbe pred sodiščem Unije, to, da fizične ali pravne osebe na podlagi te določbe nimajo možnosti, da pri odboru za pritožbe vložijo pritožbo zoper

predpise ACER, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov in ki se nanje nanašajo neposredno, vendar ne posamično, tem fizičnim in pravnim osebam odreka pravico do tožbe pred Splošnim sodiščem na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU.

- 19 V skladu z doktrino in sodno prakso pa naj posebna pravila glede notranjih pravnih sredstev, vloženih pri organih, uradih ali agencijah, ki so določena na podlagi člena 263, peti odstavek, PDEU, ne bi mogla omajati sodne pristojnosti Splošnega sodišča. Taka posebna pravila bi namreč kršila načelo učinkovitega sodnega varstva, kot je določeno v členu 47 Listine, ki naj bi v skladu s sodno prakso zahtevalo učinkovito sodno varstvo pred vsemi akti institucij, organov, uradov in agencij Unije. Poleg tega, če bi bilo treba šteti, da morajo fizične ali pravne osebe izpodbijati odločbe ACER neposredno pred Splošnim sodiščem, če gre za predpise, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov in se nanje neposredno nanašajo v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, to ne bi bilo v skladu z voljo zakonodajalca Unije, ki je dal prednost mehanizmu vložitve pritožbe pri „pritožbenem organu“ v okviru agencij Unije, da bi se omogočil popoln nadzor nad zapletenimi presojami teh agencij na tehnični ali znanstveni ravni, ker je nadzor, ki ga nato opravi sodišče Unije, v skladu s sodno prakso omejen.
- 20 To naj prav tako ne bi bilo v skladu z načelom enakosti pred zakonom, kot je zagotovljeno s členom 20 Listine in uporabljeno v sodni praksi, ker naj bi bile fizične ali pravne osebe, ki jih odločbe ACER najbolj prizadenejo, brez objektivne utemeljitve obravnavane manj ugodno kot druge, kar zadeva njihovo procesno upravičenje, kot je to v obravnavani zadevi v primeru dobaviteljev izravnalne energije v primerjavi z OPS. Ob upoštevanju, da je število posamičnih odločb, ki imajo obseg predpisov in ki jih je sprejela ACER, omejeno in ob upoštevanju možnosti, da se različne vzporedne pritožbe obravnavajo skupaj ali v kombinaciji, naj odbor za pritožbe dejansko ne bi bil izpostavljen tveganju preobremenitve in naj bi lahko izpolnjeval nalogo, ki mu jo je zaupal zakonodajalec, in sicer razbremeniti sodišča Unije in zagotoviti popoln nadzor nad odločbami ACER.
- 21 Po mnenju tožeče stranke se odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi ne bi smel ustaviti zgolj pri besedilu člena 28(1) Uredbe 2019/942. Iz sodne prakse naj bi namreč izhajalo, da je besedilo določbe sekundarnega prava mogoče in treba razlagati široko, celo dlje od besedila te določbe, če – kot v obravnavanem primeru – to zahteva skladnost te določbe s primarnim pravom. Vendar bi bilo v nasprotju s primarnim pravom, če bi se procesno upravičenje fizičnih ali pravnih oseb razlagalo ožje v okviru člena 28(1) Uredbe 2019/942 kot v okviru člena 263, četrti odstavek, PDEU, kot izhaja iz Lizbonske pogodbe.
- 22 ACER trditve tožeče stranke izpodbija in v bistvu predlaga, naj se drugi tožbeni razlog zavrne.
- 23 Najprej je treba opozoriti, da je sodišče Unije že priznalo, da lahko zadostuje, da so tožbeni razlogi predstavljeni po vsebini, ne pa s svojo pravno opredelitvijo, če ti razlogi dovolj jasno izhajajo iz tožbe (glej sodbi z dne 23. septembra 2004, Italija/Komisija, C-297/02, neobjavljena, EU:C:2004:550, točka 57 in navedena sodna praksa, in z dne 24. septembra 2015, Italija in Španija/Komisija, T-124/13 in T-191/13, EU:T:2015:690, točka 33 in navedena sodna praksa; sodba z dne 19. januarja 2017, Komisija/Frieberger in Vallin, T-232/16 P, neobjavljena, EU:T:2017:15, točka 33).
- 24 Poleg tega je v skladu s sodno prakso mogoče šteti, da je bil ugovor nezakonnosti podan implicitno, če je iz tožbe razmeroma jasno razvidno, da je tožeča stranka dejansko navedla tak očitek (glej v tem smislu sodbe z dne 6. junija 1996, Baiwir/Komisija, T-262/94, EU:T:1996:75,

točka 37; z dne 27. novembra 2018, *Mouvement pour un Europe des nations et des libertés/Parlament*, T-829/16, EU:T:2018:840, točka 66, in z dne 21. decembra 2022, *Falke/Komisija*, T-306/21, EU:T:2022:834, točka 30).

- 25 Iz vsebine drugega tožbenega razloga, kot je bil predstavljen v točkah od 138 do 151 in 159 tožbe in v točkah od 56 do 60 replike, pa je razvidno, da tožeča stranka v bistvu trdi, da bi moral odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi člen 28(1) Uredbe 2019/942 – da bi bil v skladu z načelom učinkovitega sodnega varstva in s členom 47 Listine, kot se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU, ki ji daje procesno upravičenje pred sodiščem Unije za razglasitev ničnosti vseh aktov, ki so tako kot prvotna odločba predpis, ki se nanjo neposredno nanaša in ne potrebuje izvedbenih ukrepov, ter da bi bil v skladu z načelom enakosti pred zakonom, določenim v členu 20 Listine – razlagati tako, da tožeči stranki omogoča, da pri njem vloži pritožbo zoper navedeno odločbo.
- 26 Preudarke, navedene v točki 25 zgoraj, je treba razumeti tako, da v bistvu vsebujejo dvojni očitke, ki se nanaša bodisi na razlago člena 28(1) Uredbe 2019/942 s strani odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi, ki ni v skladu z načelom učinkovitega sodnega varstva in členom 47 Listine, kakor se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ter z načelom enakosti pred zakonom, določenim v členu 20 Listine (prvi očitek), bodisi na impliciten ugovor nezakonnosti člena 28(1) Uredbe 2019/942 zaradi neskladnosti s temi načeli in členu Listine (drugi očitek).
- 27 Tožeča stranka je v odgovor na ukrep procesnega vodstva, sprejet na podlagi členov 89 in 90 Poslovnika Splošnega sodišča, potrdila, da tožba implicitno vsebuje tak ugovor nezakonnosti člena 28(1) Uredbe 2019/942.
- 28 V zvezi s tem, da je ACER v okviru odgovora, ki ga je podala na drug ukrep procesnega vodstva, zatrjevala, da je bil ugovor nezakonnosti člena 28(1) Uredbe 2019/942, ki je bil vsebovan v odgovoru tožeče stranke na ukrep procesnega vodstva, ki ji ga je poslalo Splošno sodišče, vložen prepozno in bi zato moral biti v skladu s sodno prakso iz točke 23 sodbe z dne 15. maja 2008, *Španija/Svet* (C-442/04, EU:C:2008:276), točk 38 in 39 sodbe z dne 26. junija 2008, *Alferink in drugi/Komisija* (T-94/98, EU:T:2008:226), ter točk od 64 do 66 sodbe z dne 24. septembra 2008, *Reliance Industries/Svet in Komisija* (T-45/06, EU:T:2008:398), zavržen kot nedopusten, je treba navesti, da sta očitka, navedena v točki 26 zgoraj, dovolj jasno razvidna iz točk od 138 do 151 tožbe. Ugovor ACER je torej treba zavrniti in preučiti utemeljenost teh dveh očitkov.
- 29 Najprej je treba ugotoviti, da je prvotna odločba, kot priznavajo stranke v svojih vlogah in odbor za pritožbe v točkah 42 in 52 izpodbijane odločbe, čeprav je bila sprejeta v obliki odločbe, ki je posamično naslovljena na OPS regije, ki vključuje Belgijo, Češko republiko, Nemčijo, Francijo, Hrvaško, Luksemburg, Madžarsko, Nizozemsko, Avstrijo, Poljsko, Romunijo, Slovenijo in Slovaško (v nadaljevanju: regija CORE), predpis, ki se na tožečo stranko neposredno nanaša, vendar ne potrebuje izvedbenih ukrepov, v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, tako da tožeča stranka glede na to odločbo spada v kategorijo fizičnih ali pravnih oseb, na katere se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.
- 30 Po tem pojasnilu je treba preveriti, ali bi moral odbor za pritožbe, kot trdi tožeča stranka v okviru prvega očitka, člen 28(1) Uredbe 2019/942 v izpodbijani odločbi razlagati tako, da ji daje procesno upravičenje za vložitev pritožbe zoper prvotno odločbo pred njim, da bi bila ta določba v skladu

z načelom učinkovitega sodnega varstva in členom 47 Listine, kakor se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ter z načelom enakosti pred zakonom, določenim v členu 20 Listine.

- 31 V skladu s sodno prakso razlaga določbe prava Unije ne sme povzročiti, da se jasnemu in natančnemu besedilu te določbe odvzame polni učinek. Če torej pomen take določbe nedvoumno izhaja iz samega besedila te določbe, sodišče Unije od te razlage ne more odstopiti (glej sodbo z dne 23. novembra 2023, Ministarstvo financija, C-682/22, EU:C:2023:920, točka 31 in navedena sodna praksa). V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pri razlagi določbe prava Unije, kadar njeno področje uporabe ni izrecno omejeno z njenim besedilom, upoštevati njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (glej sodbo z dne 21. januarja 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 32 Člen 28(1) Uredbe 2019/942 v zvezi z „[o]dločitv[ami], zoper katere se lahko vloži pritožba“, določa, da se „[v]saka fizična ali pravna oseba, vključno z [NRO], [...] lahko pritoži na odločitev iz točke (d) člena 2, naslovljeno nanjo, ali na odločitev, ki jo neposredno in osebno zadeva, čeprav je naslovljena na drugo osebo“.
- 33 V obravnavani zadevi ni sporno, da je prvotna odločba, s katero je ACER odločila o spremembah sporne metodologije, ki so jih v skladu s členom 5(2)(b) Uredbe 2019/942 predlagali OPS regije CORE, odločitev ACER, kot je navedena v členu 2(d) te uredbe.
- 34 Iz jasnega in natančnega besedila člena 28(1) Uredbe 2019/942 je razvidno, da lahko tožeča stranka kot pravna oseba, na katero ni naslovljena prvotna odločba, ki je v skladu z njenim členom 2 naslovljena na OPS regije CORE, vloži pritožbo zoper navedeno odločbo le, če se ta nanjo ne nanaša le neposredno, ampak tudi posamično.
- 35 Čeprav je res, da je treba tako določeni pogoj posamičnega nanašanja iz člena 28(1) Uredbe 2019/942 razlagati ob upoštevanju splošnih načel prava Unije, kot so zagotovljena z Listino, taka razlaga ne more privedi do izključitve navedenega pogoja, ki je izrecno določen v besedilu, ne da bi pripeljala do razlage *contra legem*.
- 36 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso uporaba široke razlage mogoča le, če je združljiva z besedilom zadevne določbe, in da niti načelo razlage v skladu z višjo zavezujočo določbo ne more biti podlaga za razlago *contra legem* (glej sklep z dne 15. decembra 2023, Stan/Evropsko državno tožilstvo, T-103/23, EU:T:2023:871, točka 30 in navedena sodna praksa; glej po analogiji tudi sodbi z dne 19. septembra 2019, Rayonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, točka 61, in z dne 5. oktobra 2020, Brown/Komisija, T-18/19, EU:T:2020:465, točka 111).
- 37 Zato je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi utemeljeno zavrnil razlago člena 28(1) Uredbe 2019/942, v skladu s katero bi ta člen tožeči stranki kot pravni osebi v smislu te določbe dopuščal, da pri njem vloži pritožbo zoper prvotno odločbo, ne da bi ji bilo treba dokazati, da se navedena odločba nanjo nanaša ne le neposredno, ampak tudi posamično.
- 38 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.
- 39 Nadaljevati je treba s preučitvijo utemeljenosti drugega očitka, ki ustreza implicitnemu ugovoru nezakonitosti iz točke 26 zgoraj.

- 40 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu s splošnim načelom razlage akt Unije, kolikor je mogoče, razlagati tako, da se ne vzbuja dvom o njegovi veljavnosti (sodbi z dne 4. oktobra 2001, Italija/Komisija, C-403/99, EU:C:2001:507, točka 37, in z dne 19. novembra 2009, Sturgeon in drugi, C-402/07 in C-432/07, EU:C:2009:716, točka 47). Prav tako je treba, kadar je določba prava Unije mogoče razlagati na več načinov, dati prednost razlagi, s katero se ohrani njen polni učinek (sodba z dne 19. novembra 2009, Sturgeon in drugi, C-402/07 in C-432/07, EU:C:2009:716, točka 47; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 22. septembra 1988, Land de Sarre in drugi, 187/87, EU:C:1988:439, točka 19 in navedena sodna praksa).
- 41 V obravnavani zadevi je treba navesti, da so ACER, podredno, ter Evropski parlament, Svet Evropske unije in Evropska komisija, primarno, v odgovorih na ukrepe procesnega vodstva, ki jih je nanje naslovilo Splošno sodišče, v bistvu trdili, da člen 28(1) Uredbe 2019/942 ni bil v nasprotju niti z načelom učinkovitega sodnega varstva niti s členom 47 Listine, kot se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU, niti z načelom enakosti pred zakonom, določenim v členu 20 Listine, ker ni preprečeval, da v primerih, kot so ti v obravnavani zadevi, fizične ali pravne osebe, ki niso naslovniki splošnega akta ACER, ki ne vsebuje izvedbenih ukrepov, in na katere se ta akt neposredno, ne pa tudi posamično nanaša – torej kategorija fizičnih ali pravnih oseb, na katere se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe – neposredno pri Splošnem sodišču vložijo tožbo za razglasitev ničnosti navedenega akta.
- 42 Ker prvotna odločba v razmerju do tožeče stranke pomeni predpis, ki se nanjo neposredno nanaša, vendar ne potrebuje izvedbenih ukrepov, v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe (glej točko 29 zgoraj), tožeča stranka spada v kategorijo fizičnih ali pravnih oseb, na katere se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, ki lahko tako kot drugi dve kategoriji fizičnih ali pravnih oseb, na kateri se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in sicer fizične ali pravne osebe, na katere je akt naslovljen ali ki jih ta neposredno in posamično zadeva, zoper ta akt vložijo tožbo pri sodišču Unije pod pogoji iz člena 263, prvi in drugi odstavek, PDEU.
- 43 Vendar člen 263, peti odstavek, PDEU določa, da se v aktih o ustanovitvi organov, uradov ali agencij Unije lahko določijo posebni pogoji in podrobnosti glede tožb fizičnih ali pravnih oseb zoper akte teh organov, uradov ali agencij, ki imajo zanje pravni učinek.
- 44 Zakonodajalec Unije je na predlog Komisije v členih 28 in 29 Uredbe 2019/942 v povezavi z uvodno izjavo 34 navedene uredbe določil, da morajo imeti fizične ali pravne osebe, na katere so naslovljeni akti ACER ali na katere se ti akti neposredno in posamično nanašajo, zaradi poenostavitve postopka pravico do pritožbe pri odboru za pritožbe.
- 45 Parlament, Svet in Komisija so v tem okviru in kot je razvidno iz njihovih odgovorov na ukrepe procesnega vodstva, ki jih je nanje naslovilo Splošno sodišče, menili, da med fizične ali pravne osebe, ki lahko na podlagi člena 28(1) Uredbe 2019/942 vložijo pritožbo zoper odločitev ACER iz člena 2(d) navedene uredbe, ni treba vključiti fizičnih ali pravnih oseb, ki spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ker je ACER načeloma sprejemala „posamične odločbe“ na podlagi člena 2(d) te uredbe, za katere je bilo pravno sredstvo pred odborom za pritožbe na voljo. Če bi ACER, tako kot v obravnavani zadevi (glej točko 29 zgoraj), sprejela predpis, bi bilo pravno sredstvo iz člena 263, četrti odstavek, PDEU neposredno na voljo.

- 46 Glede na to, da tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da na podlagi člena 29 Uredbe 2019/942 pri Splošnem sodišču ni mogla neposredno vložiti ničnostne tožbe zoper prvotno odločbo na podlagi tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, je treba ugotoviti, da člen 29 Uredbe 2019/942 sicer res določa, da se „[t]ožbe za razveljavitev odločitve, ki jo izda ACER na podlagi te uredbe, [...] lahko vložijo pri Sodišču [Evropske unije] šele, ko je izčrpan [predhodni] postopek za pritožbe iz člena 28 [te uredbe]“, in da ta določba nepriviligiranim tožečim strankam nalaga, da pred Splošnim sodiščem predlagajo razglasitev ničnosti odločb, ki jih je sprejel odbor za pritožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 16. marca 2022, MEKH in FGSZ/ACER, T-684/19 in T-704/19, EU:T:2022:138, točke od 35 do 42).
- 47 Vendar je treba poudariti, da je treba sodbo z dne 16. marca 2022, MEKH in FGSZ/ACER (T-684/19 in T-704/19, EU:T:2022:138), razlagati ob upoštevanju njenega konteksta in zlasti dejstva, da so imele tožeče stranke v tej zadevi nesporno procesno upravičenje pred odborom za pritožbe, vendar glede na člena 28 in 29 Uredbe 2019/942 niso bile upravičene izpodbijati zakonitosti prvotnih odločb ACER pred Splošnim sodiščem.
- 48 V zvezi s tem, ker zakonodajalec Unije iz razlogov, navedenih v točki 45 zgoraj, za kategorijo fizičnih ali pravnih oseb, v katero spada tožeča stranka, ni določil predhodnega pritožbenega postopka iz člena 28 Uredbe 2019/942, izčrpanja navedenega postopka, ki se zahteva s členom 29 te uredbe, ni mogoče razlagati tako, da se uporablja za to kategorijo. Iz tega sledi, da fizične ali pravne osebe, ki spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ne spadajo na področje uporabe obveznega predhodnega pritožbenega postopka, uvedenega s členoma 28 in 29 Uredbe 2019/942, in te osebe morajo tožbe zoper zadevne akte ACER v nasprotju s tistimi, ki spadajo v drugi dve kategoriji iz člena 28(1) te uredbe, vložiti neposredno pri Splošnem sodišču v skladu s tretjim primerom iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe.
- 49 Kot namreč trdijo Parlament, Svet in Komisija v odgovorih na ukrepe procesnega vodstva, Uredbe 2019/942 ni mogoče razlagati tako, da je zakonodajalec Unije želel določiti pristojnost odbora za pritožbe za nadzor vseh aktov, ki jih je sprejela ACER, ker je stvarno področje uporabe člena 28 navedene uredbe omejeno na posamične odločbe iz člena 2(d) te uredbe. Poleg tega je zakonodajalec Unije ta „hibridni“ pristop uporabil tudi pri ustanovitvi pritožbenih organov več drugih agencij, kot je razvidno iz uredb o pritožbenih organih Evropske agencije za kemikalije (ECHA), Evropskega bančnega organa (EBA), Enotnega odbora za reševanje (EOR), Agencije Evropske unije za varnost v letalstvu (EASA), Evropskega organa za vrednostne papirje in trge (ESMA) ter Evropskega organa za zavarovanja in poklicne pokojnine (EIOPA). V zvezi s tem je treba navesti, da so Parlament, Svet in Komisija v odgovorih na ukrepe procesnega vodstva poudarili, da neobstoj izrecnega sklicevanja v Uredbi 2019/942 na možnost neposredne predložitve zadeve sodišču Unije v primerih, v katerih pogoji za dopustnost iz člena 28 te uredbe niso bili izpolnjeni, ni upošteven, saj bi bilo tako sklicevanje zgolj ugotovitveno, ker člena 263 PDEU ni treba prenesti v sekundarno pravo Unije, da bi se uporabljal.
- 50 Poleg tega razlaga iz točke 48 zgoraj ni v nasprotju s točko 57 sodbe z dne 9. marca 2023, ACER/Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182), v kateri je Sodišče razsodilo, da so „pritožbeni organi [agencij Unije] primerno sredstvo za varstvo pravic zadevnih strank“, ker taka ugotovitev ne pomeni, da je nadzor, ki ga izvaja odbor za pritožbe pri ACER, edino primerno sredstvo za varstvo – v zvezi z odločitvami ACER – pravic fizičnih ali pravnih oseb, ki ne morejo vložiti pritožbe pri tem odboru na podlagi člena 28 Uredbe 2019/942.

- 51 Ta razlaga prav tako ni v nasprotju z uvodno izjavo 34 Uredbe 2019/942, v kateri je navedeno, da „[k]adar je ACER pristojen za sprejemanje odločitev, bi morale zainteresirane strani zaradi ekonomičnosti postopka imeti možnost pritožbe odboru za pritožbe“. To uvodno izjavo je treba namreč razlagati v povezavi z besedilom členov 28 in 29 Uredbe 2019/942 ter sodno prakso, navedeno v točki 50 zgoraj, iz katere izhaja, da je odbor za pritožbe ustrezno sredstvo za varstvo pravic strank, na katere se nanašajo akti ACER, če te stranke izpolnjujejo pogoje dopustnosti, navedene v navedeni uredbi. Vendar niti uvodne izjave 34 Uredbe 2019/942 niti zgoraj navedene sodne prakse ni mogoče razlagati tako, da to, da fizične ali pravne osebe, ki ne morejo vložiti pritožbe pri odboru za pritožbe na podlagi člena 28 navedene uredbe, tožbo vložijo neposredno pri sodišču Unije na podlagi člena 263 PDEU, ni primerno sredstvo za nadzor zakonitosti aktov ACER na prvi stopnji.
- 52 Tudi če – kot trdijo ACER, Parlament, Svet in Komisija v odgovorih na ustna vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi ali na ukrepe procesnega vodstva, ki jih je nanje naslovilo Splošno sodišče – člen 263, peti odstavek, PDEU zakonodajalcu Unije podeljuje diskrecijsko pravico za določitev posebnih pogojev in podrobnih pravil, ki jih je treba določiti v zvezi s pritožbami, ki jih fizične ali pravne osebe vložijo zoper akte organa, urada ali agencije Unije, ki imajo zanje pravne učinke, je tako pristojnost mogoče izvajati le ob spoštovanju primarnega prava in zlasti splošnih načel prava Unije.
- 53 Zato se je treba, na prvem mestu, vprašati, ali, kot to trdi tožeča stranka, različno obravnavanje – uvedeno s členom 28(1) Uredbe 2019/942 – kategorije fizičnih ali pravnih oseb, na katere se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, in drugih kategorij fizičnih ali pravnih oseb, na katere se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, glede možnosti vložitve pritožbe pri odboru za pritožbe ni v skladu z načelom enakosti pred zakonom, določenim v členu 20 Listine.
- 54 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso enakost pred zakonom, določena v členu 20 Listine, splošno načelo prava Unije, ki zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je taka obravnava objektivno utemeljena (glej sodbo z dne 2. septembra 2021, État belge (Pravica do prebivanja v primeru nasilja v družini), C-930/19, EU:C:2021:657, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 55 Zahtevo, da morajo biti, da bi se lahko ugotovil obstoj kršitve načela enakega obravnavanja, položaji primerljivi, je treba presojati glede na vse njihove značilnosti ter zlasti z vidika predmeta in namena akta, ki vzpostavlja zadevno razlikovanje, pri čemer je treba za ta namen upoštevati načela in cilje področja, na katero spada ta akt. Če navedena položaja nista primerljiva, z različnim obravnavanjem zadevnih položajev ni kršena enakost pred zakonom, določena v členu 20 Listine (glej sodbo z dne 2. septembra 2021, État belge (Pravica do prebivanja v primeru nasilja v družini), C-930/19, EU:C:2021:657, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 56 V obravnavani zadevi je treba presoditi, ali je glede na predmet in namen sistema notranjih pritožb ACER, vzpostavljenega s členoma 28 in 29 Uredbe 2019/942, položaj fizične ali pravne osebe, ki spada v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, in ki želi vložiti pritožbo za razglasitev ničnosti odločbe ACER na podlagi te uredbe, primerljiv s položajem fizične ali pravne osebe, ki spada v drugi dve kategoriji, na kateri se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in ki prav tako želi vložiti tako pritožbo.

- 57 Najprej je treba opozoriti, kot je sodišče Unije že imelo priložnost potrditi, da ker je zakonodajalec Unije odboru za pritožbe želel zagotoviti potrebno strokovno znanje, da bi mu omogočil, da sam opravi presoje, ki se nanašajo na zapletene tehnične in ekonomske dejanske elemente, povezane z energijo, se zadnjenavedeni ne sme omejiti na izvajanje omejenega nadzora nad odločbami ACER. Nasprotno, ta odbor mora, ob opiranju na strokovno znanje svojih članov, preučiti, ali trditve, ki jih je predložila pritožnica, lahko izkazujejo, da preudarki, na katerih temelji odločba ACER, vsebujejo napake (glej v zvezi s tem sodbi z dne 9. marca 2023, ACER/Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, točke od 53 do 72, in z dne 18. novembra 2020, Aquind/ACER, T-735/18, EU:T:2020:542, točke od 45 do 71).
- 58 V tem okviru je sodišče Unije pojasnilo, da je ustanovitev odbora za pritožbe del celostnega pristopa, ki ga je uporabil zakonodajalec Unije in ki je namenjen temu, da se agencijam Unije zagotovijo pritožbeni organi, če je bilo tem agencijam podeljeno pooblastilo za odločitve o zapletenih tehničnih ali znanstvenih vprašanjih, ki lahko neposredno vplivajo na pravni položaj zadevnih strank. Ti pritožbeni organi so primerno sredstvo za varstvo pravic zadevnih strank v okviru, v katerem mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso zato nadzor sodišča Unije – kadar imajo organi Unije široko diskrecijsko pravico, zlasti glede zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejanskih elementov za določitev narave in obsega ukrepov, ki jih ti organi sprejmejo – omejen na preizkus, ali se pri izvajanju take pravice ni zgodila očitna napaka ali zloraba pooblastila, oziroma tudi na to, ali ti organi niso očitno prekoračili mej diskrecijske pravice (sodba z dne 9. marca 2023, ACER/Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, točki 56 in 57; glej tudi sodbo z dne 7. marca 2013, Bilbaína de Alquitranes in drugi/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, točka 76 in navedena sodna praksa).
- 59 Ugotoviti je torej treba, da člen 28(1) Uredbe 2019/942 s tem, da fizičnim ali pravnim osebam, ki tako kot tožeča stranka spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ne omogoča, da vložijo pritožbo pri odboru za pritožbe, uvaja različno obravnavanje, ker bodo te osebe lahko deležne le omejenega nadzora nad odločbami ACER, ki ga opravi Splošno sodišče v zvezi z zapletenimi znanstvenimi, tehničnimi ali ekonomskimi presojami, povezanimi z energijo, medtem ko so fizične ali pravne osebe, ki spadajo v kategoriji, na kateri se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, lahko upravičene do celotnega nadzora, ki ga odbor za pritožbe opravi glede navedenih znanstvenih, tehničnih ali ekonomskih presoj.
- 60 Kot so ACER, Parlament, Svet in Komisija v bistvu trdili v odgovorih na ukrepe procesnega vodstva, ki jih je nanje naslovilo Splošno sodišče, je to različno obravnavanje v zvezi z dostopom do celotnega nadzora, ki ga izvaja odbor za pritožbe, vendarle utemeljeno z bolj ali manj intenzivno povezavo različnih kategorij zadevnih fizičnih ali pravnih oseb z odločitvami ACER. Medtem ko so namreč fizične ali pravne osebe, ki spadajo v kategoriji, na kateri se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, z navedenimi odločbami individualizirane, ker so te odločbe naslovljene nanje ali ker nanje vplivajo podobno, kot bi na naslovnika, zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb (sodba z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija, 25/62, EU:C:1963:17, str. 223, in z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 93), to ne velja za fizične ali pravne osebe, ki spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

- 61 Tako je to različno obravnavanje, ki temelji na objektivnih merilih, določenih v členu 28 Uredbe 2019/942, upravičeno, ker je povezano z zakonito dopustnim ciljem, ki se želi doseči z zadevno zakonodajo, in je sorazmerno s ciljem, ki se z zadevnim obravnavanjem želi doseči (glej v tem smislu sodbi z dne 5. julija 1977, *Bela-Mühle Bergmann*, 114/76, EU:C:1977:116, točka 7, in z dne 16. decembra 2008, *Arcelor Atlantique et Lorraine in drugi*, C-127/07, EU:C:2008:728, točka 47).
- 62 Uporaba objektivnih meril, ki jih je zakonodajalec Unije določil v členu 28 Uredbe 2019/942, je namreč povezana s ciljem te določbe, ki je vzpostaviti sistem upravnih pravnih sredstev v zvezi z natančno določenimi kategorijami aktov ACER ter fizičnimi ali pravnimi osebami, ki so z njimi tesno povezane.
- 63 Glede na to, da imajo fizične ali pravne osebe, ki tako kot tožeča stranka spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, manj intenzivno povezavo z „individualnimi odločbami“ ACER v primerjavi s fizičnimi ali pravnimi osebami, ki spadajo v kategoriji, na kateri se nanašata prvi in drugi primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, je upravičeno in primerno, da imajo te fizične in pravne osebe možnost doseči le omejen nadzor nad navedenimi odločbami pred Splošnim sodiščem, pri čemer je treba pojasniti, da za navedene osebe v nasprotju s tistimi, ki spadajo v drugi dve kategoriji, ne velja niti obveznost iz člena 29 Uredbe 2019/942, da izčrpajo predhodni pritožbeni postopek iz člena 28 te uredbe (glej točko 47 zgoraj), niti obveznost postopka predhodne dopustitve pritožb iz člena 58a Statuta Sodišča Evropske unije.
- 64 Poleg tega mora v skladu s sodno prakso zakonodajalec Unije, da bi mu bilo mogoče očitati kršitev načela enakega obravnavanja, različno obravnavati primerljive položaje, zaradi česar morajo biti nekatere osebe v manj ugodnem položaju v primerjavi z drugimi (sodbi z dne 13. julija 1962, *Klöckner-Werke in Hoesch/Visoka oblast*, 17/61 in 20/61, EU:C:1962:30, str. 652, in z dne 16. decembra 2008, *Arcelor Atlantique et Lorraine in drugi*, C-127/07, EU:C:2008:728, točka 39).
- 65 V zvezi s tem za neposredni nadzor, ki ga opravi Splošno sodišče, ni mogoče šteti, da fizične ali pravne osebe, ki glede na akt ACER niso v enem od primerov iz člena 28 Uredbe 2019/942, postavlja v manj ugoden položaj.
- 66 Dejstva, da se je preučitev akta ACER s strani odbora za pritožbe štela za ustrezno sredstvo za varstvo pravic fizičnih ali pravnih oseb, ki so tesno povezane s tem aktom, v okoliščinah, v katerih imajo organi Unije široko diskrecijsko pravico, zlasti glede zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev, za določitev narave in obsega ukrepov, ki jih sprejmejo (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2023, *ACER/Aquind*, C-46/21 P, EU:C:2023:182, točka 57), namreč ni mogoče razlagati tako, da neposredne tožbe pred Splošnim sodiščem na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU ni mogoče prav tako šteti za ustrezno sredstvo za varstvo pravic fizičnih ali pravnih oseb, ki so manj tesno povezane s tem aktom.
- 67 Iz tega sledi, da je zakonodajalec Unije v členu 28(1) Uredbe 2019/942 uvedel upravičeno različno obravnavanje fizičnih ali pravnih oseb, ki niso v enakem ali primerljivem položaju z vidika odločb ACER in za katere torej ne veljajo enaki posebni pogoji ali podrobna pravila v zvezi s pritožbami, ki jih vložijo zoper navedene odločbe, tako da za to različno obravnavanje ni mogoče šteti, da se z njim krši načelo enakosti pred zakonom, določeno v členu 20 Listine.

- 68 Na drugem mestu, treba se je vprašati, ali sta – kot trdi tožeča stranka – s tem, da fizične ali pravne osebe, ki tako kot ona spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, ne morejo vložiti pritožbe pri odboru za pritožbe, kršena načelo učinkovitega sodnega varstva in člen 47 Listine, kakor se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU.
- 69 V skladu s členom 47 Listine ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu. Iz sodne prakse Sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da pravica do dostopa do sodišča ni absolutna pravica in da tako lahko vsebuje sorazmerne omejitve, ki sledijo legitimnemu cilju in ne posegajo v bistvo te pravice (glej sklep z dne 6. aprila 2017, PITEE/Komisija, C-464/16 P, neobjavljen, EU:C:2019:291, točka 31 in navedena sodna praksa). V skladu s členom 52(1) Listine je omejitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva upravičena le, če je predpisana z zakonom, če spoštuje bistveno vsebino navedene pravice ter če je ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebna in dejansko ustreza ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če je potrebna zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (sodbi z dne 4. maja 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, točka 160, in z dne 15. septembra 2016, Star Storage in drugi, C-439/14 in C-488/14, EU:C:2016:688, točka 49).
- 70 V obravnavani zadevi, kot je bilo že ugotovljeno (glej točki 47 in 67 zgoraj), iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v povezavi s členoma 28 in 29 Uredbe 2019/942, razlaganih ob upoštevanju splošnega načela razlage, navedenega v točki 40 zgoraj, izhaja, da lahko fizične ali pravne osebe, ki kot tožeča stranka spadajo v kategorijo, na katero se nanaša tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, vložijo tožbo zoper odločbe ACER neposredno pri Splošnem sodišču.
- 71 V zvezi s tem je treba poudariti, da ker ničnostna tožba pred Splošnim sodiščem ostaja na voljo, ni mogoče šteti, da je zakonodajalec Unije s sprejetjem členov 28 in 29 Uredbe 2019/942 kršil pravico do učinkovitega sodnega varstva.
- 72 Res je, da – kot sta navedla odbor za pritožbe v točki 57 izpodbijane odločbe in tožeča stranka na obravnavi – posebni pogoji in podrobna pravila za pritožbe pred odborom za pritožbe, ki jih je zakonodajalec Unije uvedel v členih 28 in 29 Uredbe 2019/942, povzročajo nezadovoljive postopkovne zaplete. Po eni strani bi lahko vodili v vložitev vzporednih tožb zoper iste odločbe ACER pred odborom za pritožbe in Splošnim sodiščem bodisi s strani istih fizičnih ali pravnih oseb v primeru dvomov o kategoriji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, v katero spadajo, bodisi s strani fizičnih ali pravnih oseb, ki spadajo v različne kategorije iz iste določbe, z vsemi zapleti, povezanimi z upravljanjem takih pravnih sredstev (prekinitev postopka, ustavitev postopka itd.). Na drugi strani, ker sta pristojnost odbora za pritožbe in Splošnega sodišča za odločanje o pravnem sredstvu, ki ga vloži fizična ali pravna oseba, ki ni naslovnik akta ACER, vendar za katero ima ta akt pravne učinke, in s tem postopek, v skladu s katerim mora ta fizična ali pravna oseba navedeni akt izpodbijati, odvisna od zapletenega pravnega vprašanja, ali se navedeni akt na to osebo „posamično nanaša“ ali ne, bi lahko uporaba teh posebnih pogojev in podrobnih pravil povzročila številne spore pred odborom za pritožbe, Splošnim sodiščem in Sodiščem.
- 73 Vendar na eni strani tveganje vzporednih tožb zoper isti akt ACER obstaja neodvisno od členov 28 in 29 Uredbe 2019/942, saj imajo privilegirane tožeče stranke, kot je razvidno zlasti iz točke 31 sodbe z dne 16. marca 2022, MEKH in FGSZ/ACER (T-684/19 in T-704/19,

EU:T:2022:138), pravico, da pri Splošnem sodišču neposredno vložijo tožbo za razglasitev ničnosti odločbe ACER. Po drugi strani zapletenost pojma „posamično nanašanje“ ne izhaja posebej iz sistema upravnih pritožb, vzpostavljenega s členoma 28 in 29 Uredbe 2019/942.

- 74 Vendar taki postopkovni zapleti nikakor ne morejo zadostovati za ugotovitev, da je vzpostavljeni sistem pravnih sredstev sam po sebi v nasprotju z načelom učinkovitega sodnega varstva, kot je zagotovljeno s členom 47 Listine.
- 75 Zato za člen 28(1) Uredbe 2019/942 prav tako ni mogoče šteti, da se z njim kršita načelo učinkovitega sodnega varstva in člen 47 Listine, kakor se izvaja s členom 263, četrti odstavek, PDEU.
- 76 Iz navedenih razlogov je treba ugovor nezakonitosti zavrnil kot neutemeljen, s tem pa je treba zavrnil drugi tožbeni razlog v celoti.
- 77 Zato je treba nadaljevati s preučitvijo utemeljenosti prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 28(1) Uredbe 2019/942.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 28(1) Uredbe 2019/942

- 78 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi kršil člen 28(1) Uredbe 2019/942, ker je menil, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja za vložitev pritožbe pri njem zoper prvotno odločbo, čeprav se je ta odločba nanjo neposredno in posamično nanašala.
- 79 Tožeča stranka navaja, da je odbor za pritožbe v točki 41 in naslednjih izpodbijane odločbe glede na sodno prakso pravilno ugotovil, da se je prvotna odločba nanjo neposredno nanašala, ker je neposredno vplivala na njen pravni položaj s tem, da ji je začasno preprečevala svobodno določanje cen njenih ponudb na trgu izravnalne energije, saj OPS regije CORE prek evropskih platform PICASSO in MARI niso več mogli sprejemati ponudb, ki so presegle začasno omejitev cene, določeno s prvotno odločbo.
- 80 Nasprotno pa je po mnenju tožeče stranke odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi napačno zavrnil sprejetje ugotovitve, da se prvotna odločba nanjo posamično nanaša v skladu z načeli iz sodne prakse, vzpostavljenimi v okviru uporabe člena 263, četrti odstavek, PDEU, kot so prilagojena cilju postopka pred odborom za pritožbe, ki je v skladu z uvodno izjavo 34 Uredbe 2019/942 zasnovan kot poenostavljen mehanizem popolnega upravnega samonadzora v interesu dobrega upravljanja, ki je na voljo številnim strankam, ki imajo interes glede odločitev o regulaciji trga, ki jih je sprejela ACER, kot je začasna omejitev cen, določena s prvotno odločbo. Ta mehanizem naj bi bil odgovor na pomisleke, ki jih je Sodišče izrazilo v zvezi s prenosom pristojnosti za sprejetje posamičnih odločb, ki vključujejo izvajanje široke diskrecijske pravice, na organe, urade ali agencije.
- 81 V obravnavani zadevi pa naj bi bili nekateri udeleženci na trgu, in sicer OPS, posebej vključeni v postopek odločanja in opredeljeni kot edini naslovniki aktov, ki naj bi bili sicer res sprejeti v obliki posamičnih odločb v smislu člena 288, četrti odstavek, drugi stavek, PDEU, vendar naj bi imeli v praksi doseg predpisa, kar naj bi pomenilo, da morajo imeti drugi udeleženci na trgu, na katere ti akti vplivajo, popoln nadzor nad temi akti, da bi lahko branili svoje interese, ki bi lahko bili v nasprotju z interesi OPS.

- 82 Tožeča stranka v odgovor na ta položaj trdi, da je treba člen 28(1) Uredbe 2019/942 razlagati v skladu s členom 5(8) Uredbe 2017/2195, ki vsaki stranki, vključno z udeleženci na trgu, priznava pravico do pritožbe pri NRO zoper odločitve OPS. Ne le, da naj bi bila razlaga člena 28 Uredbe 2019/942, ki jo zagovarja ACER, „nezadovoljiva“, kot naj bi odbor za pritožbe ugotovil v točki 57 izpodbijane odločbe, ampak naj bi bila tudi v nasprotju z načeloma učinkovitega sodnega varstva in prepovedi diskriminacije ter naj bi bila v nasprotju s ciljem mehanizma, uvedena s tem členom, ki je razbremeniti sodišča Unije.
- 83 Prvič, tožeča stranka navaja, da je dejavno sodelovala v postopku, v katerem je bila sprejeta prvotna odločba, kar je v skladu s sodno prakso upošteven element, med drugimi, za ugotovitev posamičnega nanašanja na tožečo stranko. V obravnavani zadevi naj bi dejavno sodelovala pri javnem posvetovanju, ki ga je ENTSO za električno energijo opravila na podlagi člena 10 Uredbe 2017/2195, preden je bil ACER predložen predlog OPS, in sicer tako, da ji je predložila mnenje z dne 30. julija 2021. Poleg tega naj bi dejavno sodelovala tudi pri javnem posvetovanju o navedenem predlogu, ki ga je opravila ACER, in sicer tako, da ji je predložila pripombe z dne 10. novembra 2021. V skladu s členom 10(6) Uredbe 2017/2195 naj bi morali OPS in nazadnje ACER upoštevati njeno mnenje z dne 30. julija 2021 oziroma v svojem predlogu pojasniti natančne razloge, zaradi katerih od njega odstopajo.
- 84 Drugič, tožeča stranka navaja, da se prvotna odločba nanjo posamično nanaša podobno – ali celo še bolj – kot na OPS, ki so njeni naslovniki, ker v skladu s sodno prakso ta odločba bistveno in negativno vpliva na njen konkurenčni položaj na trgu dobave izravnalne energije s tem, da umetno znižuje ceno, po kateri lahko to električno energijo proda OPS, ki so edini povpraševalci po njej, tako da začasno ne more izkoristiti tržne cene, ki bi morala biti višja (za kritje oportunitetnih stroškov ponudb), ali konkurirati s cenami za navedeno električno energijo. Tožeča stranka meni, da je bila prvotna odločba usmerjena proti njej in ji je škodovala – tako kot v primeru nekaterih drugih dobaviteljev izravnalne energije, ki so prekvalificirali naprave z visokimi variabilnimi mejnimi stroški – medtem ko je bila ta odločba za OPS, ki so bili njeni naslovniki, ugodna.
- 85 Tožeča stranka naj bi bila tako z vsebinskega vidika eden od glavnih naslovnikov prvotne odločbe, ki naj bi posegala v njeno svobodo gospodarske pobude s tem, da ji je preprečevala prodajo izravnalne energije po ceni, ki pokriva ne le variabilne stroške njenih elektrarn, ampak tudi velike naložbe, izvedene za ohranitev razpoložljivosti teh elektrarn na trgu izravnalne energije, kljub nizki verjetnosti njihove aktivacije zaradi njihovih visokih mejnih variabilnih stroškov in s tem njihovega položaja na spodnjem delu seznama gospodarnosti.
- 86 Kot je določeno v sodni praksi, naj bi znaten vpliv na položaj tožeče stranke na trgu v obravnavani zadevi izhajal iz izgubljenega dobička, ki naj bi zanjo izhajal iz prvotne odločbe, ne glede na to, da bi lahko bil vpliv na druge konkurente podoben. V zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje zlasti na položaj dveh elektrarn v Audorfu in Itzehoeju, ki ju upravlja v Nemčiji in v kateri je veliko vložila, da bi ohranila njuno sposobnost delovanja in operativno razpoložljivost na trgu izravnalne energije. Poleg tega po mnenju tožeče stranke prvotna odločba nanjo posebej vpliva kot dobaviteljico izravnalne energije, ki deluje v Nemčiji – in sicer na enem od redkih območij nadzora, ki je že povezano z evropskima platformama PICASSO in MARI – ki ji je po dolgem in dragem postopku uspelo prekvalificirati naprave za dobavo izravnalne energije in ki ji je bilo onemogočeno predložiti ponudbe po cenah, ki bi lahko znatno presegle 15.000 EUR/MWh in ki so upravičene z visokimi variabilnimi mejnimi stroški zadevnih naprav.

- 87 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je v izpodbijani odločbi izhajal iz načela, da bi morala dokazati, da je bila prizadeta na kvalitativno drugačen način kot drugi akterji na trgu izravnalne energije. Tak pogoj pa naj ne bi izhajal iz načel sodne prakse v zvezi z uporabo člena 263, četrty odstavek, PDEU in naj tudi ne bi bil upravičen s ciljem postopka pred odborom za pritožbe, kot je naveden v točki 80 zgoraj.
- 88 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je s prvotno odločbo individualizirana enako kot OPS, na katere je ta odločba naslovljena, ker so bila s to odločbo kršena postopkovna jamstva, ki so ji bila s pravom Unije podeljena v okviru sprejetja te odločbe v smislu sodne prakse. ACER naj bi namreč morala od trenutka, ko je nadomestila OPS regije CORE s tem, da je spremenila njihov predlog, spoštovati tudi pravico do posvetovanja iz člena 10 Uredbe 2017/2195. V obravnavani zadevi naj bi s sodelovanjem v javnem posvetovanju, ki ga je ENTSO za električno energijo opravila na podlagi tega člena, preden je bil predlog OPS predložen ACER, nato pa s sodelovanjem v posvetovalnem postopku, ki ga je začela ACER, izrazila namen braniti svoje interese in pravice v okviru spremembe sporne metodologije. Tožeča stranka v fazi replike ACER poleg tega očita, da ni spoštovala njene pravice do predhodne izjave, zagotovljene s členom 14(6) Uredbe 2019/942.
- 89 ACER trditve tožeče stranke izpodbija in predlaga, naj se prvi tožbeni razlog zavrne.
- 90 Najprej je treba opozoriti, da je treba „posebne pogoje in podrobnosti“ v smislu člena 263, peti odstavek, PDEU razlagati tako, da se nanašajo le na določitev – s strani institucij, organov, uradov in agencij – povsem notranjih pogojev in podrobnosti, ki so predhodni pogoji za pritožbo in ki zlasti urejajo delovanje mehanizma samonadzora ali potek postopka mirnega reševanja sporov, da bi se preprečila predložitev spora sodiščema Unije (glej v tem smislu sklep z dne 12. septembra 2013, *European Dynamics Luxembourg in drugi/UUNT*, T-556/11, EU:T:2013:514, točka 60, in sodbo z dne 25. oktobra 2018, *KF/SATCEN*, T-286/15, EU:T:2018:718, točka 107). Ti posebni pogoji in podrobnosti morajo torej ostati popolnoma skladni s splošno ureditvijo iz člena 263 PDEU, kar zadeva pristojnost sodišča Unije za odločanje o tožbah, ki so mu predložene (glej v tem smislu sodbe z dne 4. februarja 2016, *Italian International Film/EACEA*, T-676/13, EU:T:2016:62, točka 27; z dne 8. junija 2016, *Monster Energy/EUIPO (Upodobitev simbola miru)*, T-583/15, EU:T:2016:338, točka 43, in z dne 8. junija 2016, *Monster Energy/EUIPO (GREEN BEANS)*, T-585/15, neobjavljena, EU:T:2016:339, točka 41).
- 91 Iz tega sledi, da če v splošni ureditvi iz člena 263 PDEU ter v posebnih pogojih in podrobnih pravilih, sprejetih na podlagi člena 263, peti odstavek, PDEU, obstajajo enaki pogoji dopustnosti, jih je treba načeloma razlagati enotno. Zato je treba pri presoji, ali se je izpodbijani akt, to je prvotna odločba, na podlagi člena 28(1) Uredbe 2019/942 posamično nanašal na tožečo stranko, upoštevati sodno prakso v zvezi z drugim primerom iz člena 263, četrty odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe.
- 92 V zvezi s pogojem posamičnega nanašanja v smislu člena 263, četrty odstavek, PDEU je treba opozoriti, da se lahko fizična ali pravna oseba, ki ni naslovnica akta, sklicuje na to, da se ta akt nanjo posamično nanaša, le, če nanjo vpliva zaradi nekaterih njenih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, in jo torej individualizira podobno kot naslovnika tega sklepa (sodba z dne 15. julija 1963, *Plaumann/Komisija*, 25/62, EU:C:1963:17, str. 223).

- 93 Poleg tega iz sodne prakse, izdane v zvezi s členom 263, četrti odstavek, PDEU, izhaja načelo, v skladu s katerim se mora tožeča stranka, ki je fizična ali pravna oseba, ki ni naslovnica akta, ki ga izpodbija, v utemeljitev tožbe sklicevati na svoje posebne značilnosti ali na dejanski položaj, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb in ki jo individualizira podobno kot naslovnika akta, ter to dokazati (glej v tem smislu sklepa z dne 28. septembra 2011, UCAPT/Svet, T-96/09, neobjavljen, EU:T:2011:542, točka 47, in z dne 6. maja 2020, Sabo in drugi/Parlament in Svet, T-141/19, neobjavljen, EU:T:2020:179, točka 32). V tem smislu je v členu 15(1)(d) poslovnika odbora za pritožbe opozorjeno, da mora pritožnica v skladu s členom 28(1) Uredbe 2019/942 dokazati, da se odločba ACER nanjo neposredno in posamično nanaša.
- 94 V obravnavani zadevi je tožeča stranka, kot je razvidno iz opisa njenih trditev v točki 45 izpodbijane odločbe, ki ga v okviru te tožbe ne izpodbija, v povezavi s točkami od 99 do 110 njene vloge, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo pred odborom za pritožbe, z dne 28. aprila 2022, pred odborom za pritožbe trdila, da se je prvotna odločba nanjo posamično nanašala, ker je bistveno vplivala na njen konkurenčni položaj na nemškem trgu izravnalne energije, na katerem je bila ena od največjih dobaviteljev. Dejavno naj bi branila svoje interese na navedenem trgu in naj bi zlasti sodelovala v postopku posvetovanja o predlogu OPS ter odgovorila na vprašanja ACER. Prvotna odločba naj bi nanjo še posebej vplivala, ker naj bi imelo več njenih prekvalificiranih naprav visoke variabilne mejne stroške. Ta odločba naj bi zadevala vnaprej določeno skupino gospodarskih subjektov, katere del je in ki jo sestavljajo dobavitelji izravnalne energije, ki jim je uspelo prekvalificirati naprave za dobavo izravnalne energije ali katerih prekvalifikacija naprav naj bi bila v teku.
- 95 Odbor za pritožbe je v točkah od 46 do 50 izpodbijane odločbe preučil „značilnosti“ ali „dejanske okoliščine“, na katere se je sklicevala tožeča stranka, in ugotovil, da te ne zadostujejo za njeno individualizacijo v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223).
- 96 Tožeča stranka v okviru te tožbe odboru za pritožbe v bistvu očita, da v izpodbijani odločbi ni ugotovil, da se prvotna odločba nanjo posamično nanaša zaradi njenih posebnih značilnosti, ki so jo opredeljevale glede na vse druge osebe.
- 97 Prvič, tožeča stranka se sklicuje na svoje aktivno sodelovanje pri javnem posvetovanju – ki ga je ENTSO za električno energijo začela na podlagi člena 10 Uredbe 2017/2195, preden je ACER predložila predlog OPS – s predložitvijo mnenja z dne 30. julija 2021, in pri javnem posvetovanju o navedenem predlogu, ki ga je izvedla ACER, s tem, da je predložila pripombe z dne 10. novembra 2021, ter na dejstvo, da bi morali OPS in nazadnje ACER v skladu s členom 10(6) Uredbe 2017/2195 slediti njenemu mnenju z dne 30. julija 2021 ali v svojem predlogu pojasniti natančne razloge, zaradi katerih od njega odstopajo.
- 98 Drugič, tožeča stranka se sklicuje na to, da je prvotna odločba bistveno in negativno vplivala na njen konkurenčni položaj na nemškem trgu dobave izravnalne energije. Prvotna odločba naj bi pomenila vplivanje na ta trg, ker naj bi preprečevala svobodno oblikovanje cen, zmanjšala možnosti cenovne konkurence in preprečevala tistim nekaj dobaviteljev izravnalne energije, ki delujejo na enem od redkih območij nadzora, ki so že bila povezana z evropskima platformama PICASSO in MARI, ter ki so z visokimi variabilnimi mejnimi stroški opravili prekvalifikacijo naprav, v katere so veliko vložili in ki so bile zato izpostavljene visokim oportunitetnim stroškom zaradi svojega položaja na dnu prednostnega seznama pri povračilu stroškov.

- 99 Tretjič, tožeča stranka se sklicuje na kršitev procesnih jamstev, ki so ji s pravom Unije podeljena v okviru sprejetja prvotne odločbe v smislu sodne prakse, ker naj ACER ne bi spoštovala njene pravice do posvetovanja na podlagi člena 10(1) Uredbe 2017/2195 in njene pravice do predhodne izjave, zagotovljene s členom 14(6) Uredbe 2019/942.
- 100 ACER v svojih pisanjih podpira stališče odbora za pritožbe, da „značilnosti“ ali „dejanski položaji“, na katere se tožeča stranka sklicuje pred Splošnim sodiščem, ne zadostujejo za individualizacijo tožeče stranke v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223) (glej točko 95 zgoraj).
- 101 Tožeča stranka se glede „značilnosti“ ali „dejanskih okoliščin“, na katere se je sklicevala pred odborom za pritožbe in ki jih je ta preučil v izpodbijani odločbi, in sicer dejstvo, da je bila dejavna na nemškem trgu izravnalne energije in da je bila ena od največjih dobaviteljev na navedenem trgu, kar je podrobneje predstavila v okviru te tožbe, pri čemer je trdila, da je prvotna odločba bistveno vplivala na njen položaj na tem trgu (glej točke od 84 do 87, 94 in 98 zgoraj), sklicuje na sodno prakso sodišča Unije na področju državnih pomoči in koncentracij.
- 102 V zvezi s tem je sicer treba ugotoviti, da je v skladu s sodno prakso priznано, da odločba Komisije, s katero se je končal formalni postopek preiskave na področju državnih pomoči, poleg podjetja, ki je prejemale pomoč, posamično zadeva konkurenčna podjetja tega podjetja, ki so imela aktivno vlogo v okviru tega postopka, če je ukrep pomoči, ki je predmet sporne odločbe, bistveno vplival na njihov položaj na trgu (glej sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija, C-647/19 P, EU:C:2021:666, točka 33 in navedena sodna praksa). V tem okviru se podjetje ne more sklicevati zgolj na svoj položaj konkurenta v razmerju do upravičenca do ukrepa pomoči, ampak mora poleg tega dokazati, da je dejansko v položaju, ki ga individualizira podobno kot naslovnik (sodba z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 48).
- 103 Poleg tega iz sodne prakse na področju koncentracij izhaja, da je treba v primeru odločbe, s katero je ugotovljena združljivost koncentracije z notranjim trgovom, in v zvezi s podjetjem, ki se glede te koncentracije šteje za tretjo osebo, to, ali se odločba na to podjetje posamično nanaša, ugotoviti, po eni strani, glede na sodelovanje tega podjetja v upravnem postopku in, po drugi strani, glede na posledice na njegov položaj na trgu. Da bi sodišče Unije v tem okviru priznalo vpliv na položaj tožeče stranke na trgu, upošteva bodisi to, da je tožeča stranka ena od glavnih konkurentov strank koncentracije, glede katerih je bila sprejeta odločba o odobritvi koncentracije (glej v tem smislu sodbe z dne 4. julija 2006, easyJet/Komisija, T-177/04, EU:T:2006:187, točka 37; z dne 20. decembra 2023, Mainova/Komisija, T-64/21, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:843, točka 85, in z dne 20. decembra 2023, enercity/Komisija, T-65/21, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:844, točka 83), bodisi da je zgolj običajna konkurentka navedenih strank, vendar da ima koncentracija posebej opredeljen potencialni učinek na njen gospodarski položaj, kot je razvrednotenje znatnih naložb, ki so bile izvedene in izračunane dolgoročno, ob upoštevanju prej obstoječe strukture trga (glej v tem smislu sodbe z dne 17. maja 2023, EVH/Komisija, T-312/20, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:252, točki 42 in 46; z dne 17. maja 2023, TEAG/Komisija, T-315/20, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:259, točki 42 in 46, ter z dne 17. maja 2023, GGEW/Komisija, T-319/20, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:263, točki 42 in 46), bodisi to, da je potencialna konkurentka strank koncentracije v primeru oligopolnih trgov, bodisi v nekaterih okoliščinah to, da je prisotna na sosednjih trgih, ki so višje ali nižje od trgov, na katerih deluje podjetje v monopolnem položaju, katerega položaj je okrepljen s koncentracijo (glej v tem smislu sodbo z dne 30. septembra 2003, ARD/Komisija, T-158/00, EU:T:2003:246, točka 78).

- 104 Vendar sodna praksa, navedena v točkah 102 in 103 zgoraj, vsaj delno temelji na obstoju dejanskega ali potencialnega konkurenčnega razmerja na trgu, na katerega se ta odločba nanaša, med upravičenci iz izpodbijane odločbe in tožečo stranko, na položaj katere na tem trgu ali sosednjih trgih, ki so višje ali nižje v prodajni verigi, navedena odločba negativno in po potrebi znatno vpliva, kar je posebej opredeljeno.
- 105 V obravnavani zadevi tožeča stranka ne trdi niti *a fortiori* ne dokaže, da imajo nekateri njeni konkurenti na nemškem trgu izravnalne energije, na katerem deluje in na katerega se nanaša prvotna odločba, korist od navedene odločbe na tem trgu. Nasprotno, iz njenih trditev je razvidno, da navaja le splošni učinek prvotne odločbe na nemški trg izravnalne energije, ki negativno vpliva na vse dobavitelje izravnalne energije, ki tako kot ona delujejo na tem trgu ter na češkem in avstrijskem trgu.
- 106 Tudi če bi bila tožeča stranka kot ena od največjih dobaviteljev na nemškem trgu izravnalne energije gospodarsko bolj prizadeta kot nekateri njeni konkurenti na navedenem trgu, to ne bi zadostovalo za njeno individualizacijo v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223). V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč za to, da se šteje, da se ta akt nanje posamično nanaša, ne zadostuje, da akt nekatere gospodarske subjekte ekonomsko bolj prizadene kot njihove konkurente. Tako tudi ob predpostavki, da ima odločba poseben vpliv na gospodarski položaj tožeče stranke, ta okoliščina ne zadostuje za to, da bi bila s tem opredeljena glede na vse druge osebe (sklepi z dne 2. aprila 2004, Gonnelli in AIFO/Komisija, T-231/02, EU:T:2004:105, točka 45; z dne 12. marca 2007, Confcooperative, Unione regionale della Cooperazione Friuli-Venezia Giulia Federagricole in drugi/Komisija, T-418/04, neobjavljen, EU:T:2007:83, točka 57, in z dne 13. novembra 2008, Lemaître Sécurité/Komisija, T-301/06, neobjavljen, EU:T:2008:495, točka 24).
- 107 Poleg tega okoliščina, da se je prvotna odločba nanašala na razmeroma omejeno in stabilno število dobaviteljev izravnalne energije, ki so tako kot tožeča stranka uspeli prekvalificirati naprave za dobavo izravnalne energije in so delovali na nemškem trgu izravnalne energije ter na češkem in avstrijskem trgu, prav tako ne more zadostovati za individualizacijo tožeče stranke v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223). Iz ustaljene sodne prakse namreč prav tako izhaja, da možnost, da se bolj ali manj natančno opredeli število ali celo identiteta pravnih subjektov, za katere se ukrep uporablja, nikakor ne pomeni, da je treba za te subjekte šteti, da se ta ukrep nanje posamično nanaša, če do te uporabe pride na podlagi objektivnega pravnega ali dejanskega položaja, ki je določen z zadevnim aktom (glej sodbo z dne 18. oktobra 2018, Internacional de Productos Metálicos/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, točka 35 in navedena sodna praksa, ter sklepa z dne 19. septembra 2022, TDK Foil Italy/Komisija, T-788/21, neobjavljen, EU:T:2022:581, točka 18, in z dne 7. decembra 2022, Sunrise Medical in Sunrise Medical Logistics/Komisija, T-721/21, neobjavljen, EU:T:2022:791, točka 53). V obravnavani zadevi pa se, kot je odbor za pritožbe v bistvu ugotovil v točki 50 izpodbijane odločbe, prvotna odločba nanaša na vse dobavitelje izravnalne energije na enak način, ker se uporablja za vse udeležence na trgu, ki želijo v Nemčiji, pa tudi v Češki republiki in Avstriji, izmenjati izravnalno energijo na evropskih platformah PICASSO in MARI.
- 108 Poleg tega tožeča stranka ne trdi niti *a fortiori* ne dokaže, da je v trenutnem ali potencialnem konkurenčnem razmerju z naslovniki, ki so po njenem mnenju dejanski upravičenci iz prvotne odločbe na nemškem trgu izravnalne energije, in sicer OPS, na katere se ta odločba nanaša.

- 109 Nazadnje, glede naložb, ki jih je tožeča stranka izvedla v dveh elektrarnah v Audorfu in Itzehoeju, ki ju upravlja v Nemčiji, da bi ohranila njuno zmožnost delovanja in operativno razpoložljivost na trgu izravnalne energije (glej točko 86 zgoraj), iz sodne prakse sicer res izhaja, da je bilo razvrdenenje znatnih naložb, ki so bile izvedene in izračunane dolgoročno ob upoštevanju prej obstoječe strukture trga, že upoštevano pri določitvi posamičnega nanašanja odločbe na tožečo stranko (sodbe z dne 17. maja 2023, EVH/Komisija, T-312/20, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:252, točki 42 in 46; z dne 17. maja 2023, TEAG/Komisija, T-315/20, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:259, točki 42 in 46, ter z dne 17. maja 2023, GGEW/Komisija, T-319/20, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2023:263, točki 42 in 46). Vendar v obravnavani zadevi tudi ob predpostavki, da so bile konkretne naložbe, ki jih je navedla tožeča stranka, „razvrdenene“ s prvotno odločbo, ker naj bi ta vplivala na njihovo amortizacijo, tožeča stranka ni predložila zadostnih podatkov za ugotovitev, da je to znatno vplivalo na njen konkurenčni položaj na trgu izravnalne energije. Natančneje, tožeča stranka ni predložila podatkov, na podlagi katerih bi bilo mogoče oceniti relativni pomen dveh zadevnih termoelektrarn pri njeni skupni proizvodnji izravnalne energije – po vrednosti ali količini – v Nemčiji.
- 110 V teh okoliščinah se tožeča stranka, ki ni dokazala, da je dejansko ali potencialno v konkurenčnem razmerju z upravičenci iz prvotne odločbe na nemškem trgu izravnalne energije, na katerem deluje in na katerega se nanaša prvotna odločba, ne more uspešno sklicevati na sodno prakso, navedeno v točkah 102 in 103 zgoraj, da bi trdila, kot je to storila v obravnavani zadevi, da je navedena odločba bistveno vplivala na njen položaj na tem trgu.
- 111 Kar zadeva „značilnosti“ ali „dejanske okoliščine“, na katere se je tožeča stranka sklicevala pred odborom za pritožbe – in sicer dejstvo, da je bila dejavna na nemškem trgu izravnalne energije, in dejstvo, da je bila ena od največjih dobaviteljev na tem trgu – in ki jih je nato podrobneje pojasnila v okviru te tožbe tako, da se je sklicevala na to, da je prvotna odločba bistveno vplivala na njen položaj na tem trgu v smislu sodne prakse, navedene v točkah 102 in 103 zgoraj, je torej treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe v točkah od 46 do 50 izpodbijane odločbe pravilno odločil, da te same po sebi ne morejo individualizirati tožeče stranke v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223).
- 112 Kar zadeva „značilnosti“ ali „dejanske okoliščine“, za katere v izpodbijani odločbi ni navedeno, da se je tožeča stranka nanje sklicevala pred odborom za pritožbe, in ki jih zato ta v navedeni odločbi ni preučil, vendar jih tožeča stranka navaja v okviru te tožbe (glej točke 83, 88, 97 in 99 zgoraj), je Splošno sodišče stranke v okviru ukrepa procesnega vodstva pozvalo, naj se opredelijo glede njihove dopustnosti.
- 113 V zvezi s tem je tožeča stranka trdila, da se je v točki 134 vloge, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, ter v točki 31 in naslednjih odgovora na vprašanje odbora za pritožbe z dne 22. avgusta 2022 sklicevala na dejstvo, da je bila v okviru upravnega postopka, v katerem je bila sprejeta prvotna odločba, kršena njena pravica do posvetovanja na podlagi člena 10(6) Uredbe 2017/2195. Poznejše sklicevanje na kršitev njene pravice do izjave, zagotovljene s členom 14(6) Uredbe 2019/942, naj bi bilo le razširitev trditev, ki naj bi bile predstavljene že pred odborom za pritožbe.
- 114 ACER je v zvezi s posamičnim nanašanjem na tožečo stranko menila, da se je ta v točkah od 94 do 101 vloge, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, v zvezi s tem vprašanjem v glavnem oprla na okoliščino, da je ena od največjih dejavnih dobaviteljev na nemškem trgu izravnalne energije, ter

da ji ni bilo dopuščeno, da bi pozneje in torej prepozno uveljavljala druge „značilnosti“ ali „dejanske okoliščine“, ki bi jo lahko individualizirale v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223).

- 115 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Splošno sodišče pri presoji zakonitosti izpodbijane odločbe ne more upoštevati „značilnosti“ ali „dejanskih okoliščin“, ki jih tožeča stranka ni navedla ali dokazala pred odborom za pritožbe. Splošno sodišče mora namreč v skladu s členom 29 Uredbe 2019/942 v povezavi s členom 263 PDEU preveriti zakonitost odločbe odbora za pritožbe tako, da nadzira njegovo uporabo prava Unije, zlasti glede na dejstva, ki so mu bila predložena, vendar pa takega nadzora ne sme izvesti ob upoštevanju novih dejstev, ki so mu bila na novo navedena ali predložena (glej v zvezi s tem in po analogiji sodbi z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 54, in z dne 15. aprila 2010, Schröder/OCVV, C-38/09 P, EU:C:2010:196, točka 76).
- 116 Poleg tega iz pravil, ki urejajo postopek pred sodišči Unije, zlasti iz člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije ter členov 76 in 84(1) Poslovnika, izhaja, da spor načeloma določijo in opredelijo stranke in da sodišče Unije ne sme odločati *ultra petita* (glej sodbo z dne 17. septembra 2020, Alfamicro/Komisija, C-623/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:734, točka 40 in navedena sodna praksa; sodba z dne 22. decembra 2022, Parlament/Moi (C-246/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:1026, točka 55). Poleg tega mora v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, členom 120(c) in (d) Poslovnika Sodišča ter členom 76, prvi odstavek, točki (d) in (e), Poslovnika v okviru direktne tožbe pred sodišči Unije vloga, s katero se postopek začne, med drugim vsebovati predmet spora, kratek povzetek tožbenih razlogov in predloge tožeče stranke.
- 117 V obravnavani zadevi je tožeča stranka v točkah od 94 do 101 svojih pritožbenih razlogov, da bi zatrdila, da jo prvotna odločba, zaradi katere je bila cena za prodajo izravnalne energije OPS začasno zamrznjena, posamično zadeva, v bistvu navajala posebno okoliščino, da je bila ena od največjih dobaviteljev te energije na nemškem trgu.
- 118 V skladu s sodno prakso in besedilom člena 15(1)(d) poslovnika odbora za pritožbe, navedenima v točki 93 zgoraj, pa je navedeni odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi utemeljeno obravnaval le posebno okoliščino, na katero se je tožeča stranka pred njim pravilno sklicevala kot na okoliščino, ki jo lahko individualizira v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223), ne da bi mu bilo treba preučiti, ali je iz vloge, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, iz prilog k tej vlogi, iz dodatnih stališč ali, splošneje, iz spisa zadeve mogoče sklepati o drugih „značilnostih“ ali drugih „dejanskih okoliščinah“, ki bi jo lahko individualizirale.
- 119 Tudi ob predpostavki, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi nezakonito opustil upoštevanje vseh „značilnosti“ ali „dejanskih okoliščin“, na katere naj bi se tožeča stranka sklicevala pred njim, bi morala tožeča stranka temu nasprotovati tako, da bi vložila pravno sredstvo v tem smislu, s katerim bi se spoštovala pogoja jasnosti in natančnosti iz člena 76(d) Poslovnika (glej točko 116 zgoraj).
- 120 Opustitev odločanja o predlogu lahko namreč povzroči vsaj delno razglasitev ničnosti odločbe, ki jo je sprejel neodvisni odbor za pritožbe pri enem od organov, uradov ali agencij Unije iz člena 58a Statuta Sodišča Evropske unije (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 8. junija 2016, GREEN BEANS, T-585/15, neobjavljena, EU:T:2016:339, točka 27 in navedena sodna praksa).

- 121 Čeprav je tožeča stranka v točkah od 89 do 92 in od 117 do 120 tožbe kot okoliščine, ki bi jo lahko individualizirale v smislu sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, str. 223), navedla svoje dejavno sodelovanje v upravnem postopku, ki je potekal pred sprejetjem prvotne odločbe, in kršitev svoje pravice do posvetovanja pred sprejetjem te odločbe v skladu s členom 10(1) Uredbe 2017/2195, v zvezi s tem ni jasno in natančno navedla razloga za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, ki bi se nanašal na to, da je odbor za pritožbe v tej odločbi nezakonito opustil odločanje o teh „značilnostih“ ali teh „dejanskih okoliščinah“, ki naj bi bile pred njim pravilno navedene.
- 122 Zato ni dopustno, da se tožeča stranka v okviru te tožbe sklicuje na „značilnosti“ ali „dejanske okoliščine“, za katere v izpodbijani odločbi ni bilo navedeno, da jih je navedla pred odborom za pritožbe, in ki jih zato ta v navedeni odločbi ni preučil (glej točke 83, 88, 97 in 99 zgoraj).
- 123 Prvi tožbeni razlog je torej treba zavrnil kot neutemeljen, tako da je treba tudi primarni predlog za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, ki nima nobene podlage, zavrnil kot neutemeljen. Nadaljevati je torej treba s preizkusom podrednega predloga.

Podredni predlog za razglasitev ničnosti prvotne odločbe

- 124 Tožeča stranka v utemeljitev podrednega predloga navaja šest tožbenih razlogov, od katerih se v bistvu prvi nanaša na nepristojnost ACER za sprejetje prvotne odločbe, ki odstopa od predloga OPS, drugi na to, da je ACER kršila obveznost iz člena 10 Uredbe 2017/2195, da se pred sprejetjem nove metodologije posvetuje z zainteresiranimi stranmi, tretji se nanaša na neobstoj pravne podlage za sprejetje prvotne odločbe, četrti na neobstoj obrazložitve, peti na kršitev ciljev Uredbe 2017/2195 in šesti na kršitev načela sorazmernosti.
- 125 ACER se sklicuje na očitno nedopustnost podrednega predloga, vloženega 17. februarja 2023, zaradi nespoštovanja roka dveh mesecev in desetih dni za vložitev tožbe za razglasitev ničnosti prvotne odločbe iz člena 263, šesti odstavek, PDEU v povezavi s členom 60 Poslovnika, ki naj bi začel teči najpozneje na dan, ko je tožeča stranka vložila pritožbo pri odboru za pritožbe, to je 28. aprila 2022. Tožeča stranka naj se ne bi mogla veljavno sklicevati na nobeno opravičljivo zmoto, glede na to, da so bile informacije o pravnih sredstvih iz prvotne odločbe izrecno naslovljene na naslovnike te odločbe in da je na podlagi skladne razlage besedila člena 29 Uredbe 2019/942 treba šteti, da to besedilo ne posega v pravico tožeče stranke, da neposredno pri Splošnem sodišču vložiti ničnostno tožbo zoper to odločbo na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe. Vsekakor naj bi bilo treba podredni predlog zavrnil kot neutemeljen.
- 126 Tožeča stranka meni, da podredni predlog izpolnjuje pogoje za dopustnost tožbe za razglasitev ničnosti odločbe organa Unije, in sicer ACER, vložene na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU. Po njenem mnenju to pravno sredstvo ni pogojeno z izčrpanjem pravnih sredstev v skladu s členom 263, peti odstavek, PDEU in členom 29 Uredbe 2019/942, saj primarno pravo zahteva, da ima možnost neposredne tožbe. Poleg tega tožeča stranka trdi, da iztek dvomesečnega roka od objave prvotne odločbe 28. februarja 2022 prav tako ne sme ovirati dopustnosti podredne tožbe, saj glede na opredelitev prvotne odločbe kot posamične odločbe v smislu uvodne izjave 34, člena 2(d) ter členov 28 in 29 Uredbe 2019/942, glede na sodno prakso, glede na navedbe v zvezi s pravnimi sredstvi iz prvotne odločbe ter glede na pomanjkanje sodnega varstva in morebitne spore, ki iz tega izhajajo, ni mogla pričakovati, da mora vložiti direktno tožbo zoper zadnjenavedeno odločbo, ne da bi lahko – zaradi zatrjevanega razloga neobstoja procesnega

opravičenja – pridobila predhodno odločbo odbora za pritožbe. V skladu s sodno prakso pa naj nespoštovanje roka za vložitev tožbe ne bi preprečevalo dopustnosti tožbe, če je nespoštovanje roka posledica opravičljive pravne zmote tožeče stranke, ki naj bi jo avtor akta zavedel v zmoto.

- 127 V zvezi z ugovorom ACER glede nedopustnosti podrednega predloga je treba najprej ugotoviti, da je tožeča stranka, kot je razvidno iz točke 47 zgoraj, v obravnavani zadevi lahko vložila tožbo za razglasitev ničnosti prvotne odločbe neposredno pri sodišču Unije na podlagi člena 263, četrtri odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe.
- 128 Poleg tega iz člena 263, šesti odstavek, PDEU izhaja, da se ničnostna tožba vloži v dveh mesecih od objave akta ali – glede na posamezni primer – uradnega obvestila o tem aktu tožeči stranki, če teh ni bilo, pa od dneva, ko je za ta akt izvedela.
- 129 Odstopanje od uporabe predpisov Unije v zvezi s procesnimi roki je mogoče samo v popolnoma izjemnih ali nepredvidenih okoliščinah oziroma v primeru višje sile v skladu s členom 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, saj stroga uporaba teh pravil ustreza zahtevam po pravni varnosti in nujnosti, da se izogne vsakršni diskriminaciji ali vsakemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov (glej sodbo z dne 14. decembra 2016, SV Capital/EBA, C-577/15 P, EU:C:2016:947, točka 56 in navedena sodna praksa).
- 130 Iz sodne prakse tudi izhaja, da se v okviru ureditve Unije v zvezi z roki za vložitev tožbe pojem „opravičljiva zmota“, ki dovoljuje odstopanje od teh rokov, nanaša le na izjemne okoliščine, zlasti kadar je zadevna institucija ravnala tako, da bi lahko zgolj – ali pa v odločilni meri – njeno ravnanje povzročilo sprejemljivo zmedo pri zadevni stranki, ki je ravnala v dobri veri in izkazala potrebno skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta (glej sodbo z dne 14. decembra 2016, SV Capital/EBA, C-577/15 P, EU:C:2016:947, točka 59 in navedena sodna praksa).
- 131 V obravnavani zadevi je bila prvotna odločba objavljena 28. februarja 2022 na spletnem mestu ACER, tožeča stranka pa je 28. aprila 2022 vložila pritožbo pri odboru za pritožbe. Tudi ob predpostavki, da se je tožeča stranka s prvotno odločbo seznanila istega dne, ko je vložila pritožbo pri odboru za pritožbe, je treba ob uporabi pravil za izračun rokov iz členov 58 in 60 Poslovnika, ki ustrezata členoma 49 in 51 Poslovnika Sodišča, ugotoviti, da tožeča stranka na dan vložitve te tožbe, to je 17. februarja 2023, navedene odločbe ni več mogla izpodbijati.
- 132 Poleg tega se tožeča stranka v okoliščinah obravnavane zadeve ne more utemeljeno sklicevati na opravičljivo zmoto v smislu sodne prakse, navedene v točki 130 zgoraj.
- 133 Po eni strani namreč ACER tožeči stranki ni dala nobenega natančnega zagotovila glede pristojnosti odbora za pritožbe za odločanje o pritožbi, ki jo je tožeča stranka vložila zoper prvotno odločbo, saj so bile navedbe o pravnih sredstvih na koncu prvotne odločbe izrecno namenjene „naslovníkom“ te odločbe, in sicer OPS iz regije CORE, za katere so bile poleg tega pravilne (glej točko 47 zgoraj). Nasprotno pa prvotna odločba ni vsebovala nobene informacije o pravnih sredstvih, ki bi jih morale upoštevati fizične ali pravne osebe, ki niso naslovníki. Navedenih navedb tako ni mogoče opredeliti kot ravnanje ACER, ki bi lahko povzročilo sprejemljivo zmedo pri tožeči stranki glede pristojnosti odbora za pritožbe za odločanje o pritožbi, ki jo je ta vložila zoper prvotno odločbo.

- 134 Na drugi strani bi bilo treba na podlagi razlage besedila člena 29 Uredbe 2019/942, ki bi bila v skladu s primarnim pravom Unije, šteti, da ta člen ni ovira za to, da lahko fizične ali pravne osebe, na katere se splošni akt ACER, ki ne vsebuje izvedbenih ukrepov, sicer nanaša neposredno, ne pa posamično, vložijo ničnostno tožbo neposredno pri sodišču Unije na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU v različici, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe. Poleg tega je tožeča stranka v točki 165 tožbe sama trdila, da ji je treba v okviru te tožbe „priznati pravico do pravnega sredstva zoper predpis na podlagi [tretjega dela] člena 263, četrti odstavek, [...] PDEU“, ker [je] „[t]o pravno sredstvo izrecno določeno v [tretjem delu] člena 263, četrti odstavek, [...] PDEU“.
- 135 Tako se v obravnavani zadevi tožeča stranka ne more učinkovito sklicevati na sodno prakso, ki se je oprla na splošno formulacijo nekaterih besedil, ki urejajo pravna sredstva, ali na obstoječe navade, da bi se ugotovil obstoj opravičljive zmote glede prepozne vložitve tožbe pri sodišču Unije po izčrpanju notranjega pravnega sredstva, ki se v tem posebnem primeru in v skladu s sodno prakso ni uporabljalo (glej v tem smislu sodbi z dne 14. junija 1972, *Marcato/Komisija*, 44/71, EU:C:1972:53, točke od 5 do 9, in z dne 5. aprila 1979, *Orlandi/Komisija*, 117/78, EU:C:1979:109, točke od 9 do 11).
- 136 Iz tega sledi, da se tožeča stranka ne more sklicevati na nikakršno opravičljivo zmoto, zaradi katere bi lahko v obravnavanem primeru odstopila od obveznosti spoštovanja predpisanega roka za vložitev tožbe.
- 137 Zato je treba tudi podredni predlog za razglasitev ničnosti prvotne odločbe zavreči kot nedopusten, tako da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 138 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 139 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi ACER naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družbi Uniper Global Commodities SE se naloži plačilo stroškov.**

van der Woude

Škvařilová-Pelzl

Nõmm

Steinfatt

Kukovec

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 25. junija 2025.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Predlogi strank	3
Pravo	3
Primarni predlog za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe	3
Drugi tožbeni razlog: razlaga člena 28(1) Uredbe 2019/942, ki ne zagotavlja polnega učinka postopka pred odborom za pritožbe in skladnosti te določbe z načelom učinkovitega sodnega varstva, kot je določeno v členu 47 Listine, in načelom enakosti pred zakonom, kot je zagotovljeno s členom 20 Listine	4
Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 28(1) Uredbe 2019/942	14
Podredni predlog za razglasitev ničnosti prvotne odločbe	22
Stroški	24